

внезапно отека и гордостъ. Той дори търсеше мотиви да смеки онова, което извърши Андрей.

ЛИЛИЯ. И той, нали вече му е простилъ, майко?

ЕЛЕНА. Мисля- да. Мисля, че съвсѣмъ му е простилъ. Осемъ години изминаха отъ тогава... Осемъ години...

ЛИЛИЯ. Осемъ години... А помнишъ ли, Вие никога не говорехте за него. Като чели беше умрѣлъ... Толкова ли е полѣмъ грѣхътъ му? Наистина, мърташъ ли беше за васъ- за тебе, за татко? И после, слѣдъ амнистията, вие не го простихте. Всѣкашъ не му давахте въ душитѣ си амнистия.

ЕЛЕНА. Онова, което направи Андрей, не е нещо, което може да се прости. И ти не знаешъ момента. Напраздно обвинявашъ. Баща ти беше уволненъ отъ параходната компания и ние цѣла година се суетихме безъ работа. Лишавахме се отъ най-необходимото. Всичкитѣ ни накити- стариннитѣ накити, оставени отъ баща ми, отидоха, за да може да се по казвамъ предъ обществото безъ срамъ. Да мога да приемамъ въ къщи хора съ които се разбирамъ; да мога да имъ подамъ столъ, на който нема да се скъсатъ дрѣхитѣ. Саможертвата ми не бѣ малка. Азъ запазихъ външния видъ на нещата, съ крайна предвидливостъ, но вътрѣ, въ мене, чувствувахъ какъ се ломятъ късове, чувствувахъ какъ ние неминуемо ще пропаднемъ.

ЛИЛИЯ. Да да- неминуемо ще пропаднемъ... после?

ЕЛЕНА. После... случайно дойде, г-нъ председателя г-нъ Бурмовъ, приятель на баща ти още отъ тѣхното ученичество. Покаянъ го да дойде тука и ние пакъ се стабилизираме.

ЛИЛИЯ. И пакъ само външно, нали?

ЕЛЕНА. Защо само външно? Сега ние показваме онова, което притежаваме. Но всичко премина. Той е пакъ поинакъ насъ. Ние му простихме всичко. На младостъта лесно се